

Ἄναγλυφον ἐκ τῆς σαρκοφάγου τοῦ Ἀλεξάνδρου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγεννήθη, ὡς εἶδομεν, κατὰ Ἰούλιον τοῦ 356. Κυριώτατοι μὲν αὐτοῦ παιδαγωγοὶ ὑπῆρξαν ὁ συγγενὴς τῆς Ὀλυμπιάδος Λεωνίδας καὶ ὁ Ἀκαρνὰν Λυσίμαχος, ἐν δὲ τῶν πρώτων βιβλίων τὰ ὁποῖα ἀνέγνωσεν, ἡ Ἰλιάς, τὴν ὁποίαν διαφερόντως ἠγάπησε καθ' ὅλον τὸν βίον καὶ τῆς ὁποίας ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ ἀείποτε ἀντίγραφον, διορθωθέν, ὡς λέγεται, ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους. Πάλιν δὲ ἐξ ὅλων τῶν ἡρώων τοῦ ἔπους ἐκείνου τὸν Ἀχιλλέα μάλιστα ἐθαύμασε καὶ πρὸς τοῦτον μάλιστα ἐξίτηι νὰ ἀφομοιώσῃ ἑαυτόν, τοσοῦτον μᾶλλον ὅσῳ ὑπελαμβάνετο ὡς ἀρχηγέτης τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἐκ μητρός. Τούτου δ' ἐνεκεν ἠνύνησεν ἐξαιρέτως τὸν Ἀκαρνᾶνα Λυσίμαχον, ὅστις ἑαυτὸν μὲν ὠνόμαζε Φοῖνικα, τὸν δ' Ἀλέξανδρον Ἀχιλλέα, Πηλέα δὲ τὸν Φίλιππον. Ἀξιοσημείωτον δ' ὅτι καὶ ὁ τῶν νεωτέρων χρόνον ὑπέρτατος πρωταγωνιστής, ὅστις μᾶλλον παντὸς ἄλλου δικαιούται ν' ἀντιπαραβληθῇ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, προετίμα ἐπίσης τὸ δημοικὸν ἔπος ὅλων τῶν λοιπῶν τῆς ἀρχαιότητος μνημείων. Διότι εὑρισκε τὸν Ὅμηρον μέγαν ἄμα καὶ ἀληθῆ, καὶ κατεγοητεύετο ὑπὸ τῆς ἀντιθέσεως ἣν παριστῶσιν ἀφ' ἑνὸς τὰ λεπτά, τὰ εὐγενῆ, τὰ ὑψηλὰ πολλάκις αἰσθήματα τῶν ἡρώων τῆς Ἰλιάδος, ἀφ' ἑτέρου τὰ μέχρι βαρβρότητος ἀφελῆ αὐτῶν ἦθη, παρατηρῶν ὅτι ἀδιάφορον τὸ ἔνδυμα τὸ περικαλύπττον τὸν ἄνθρωπον, ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ εἶναι ἄνθρωπος ἀληθινὸς οἷος ὑπάρχει παντοῦ καὶ πάντοτε. Ὁ Ὅμηρος, ἔλεγεν ὁ Ναπολέων, εἶδε καὶ ἐπραξεν ἔνῳ ὁ Ρωμαῖος Οὐιργίλιος εἶναι λογιώτατος, μηδὲν ἰδὼν καὶ μηδὲν πράξας. Ἄλλ' ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. Ὅτι οὗτος οὐ μόνον πρὸς τὸν Ὅμηρον ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ποιητὰς οἰκείως εἶχεν ἐκ παιδῶν, δηλοῦται ἐκ τοῦ ἐξῆς διηγήματος, τὸ ὁποῖον λογίζεται πάσης πίστεως ἄξιον. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο δεκαέτης ὅτε οἱ περὶ τὸν Αἰσχίνην καὶ τὸν Δημοσθένην πρεσβευταὶ τῶν Ἀθηναίων εἶχον ἔλθει εἰς Πέλλαν

